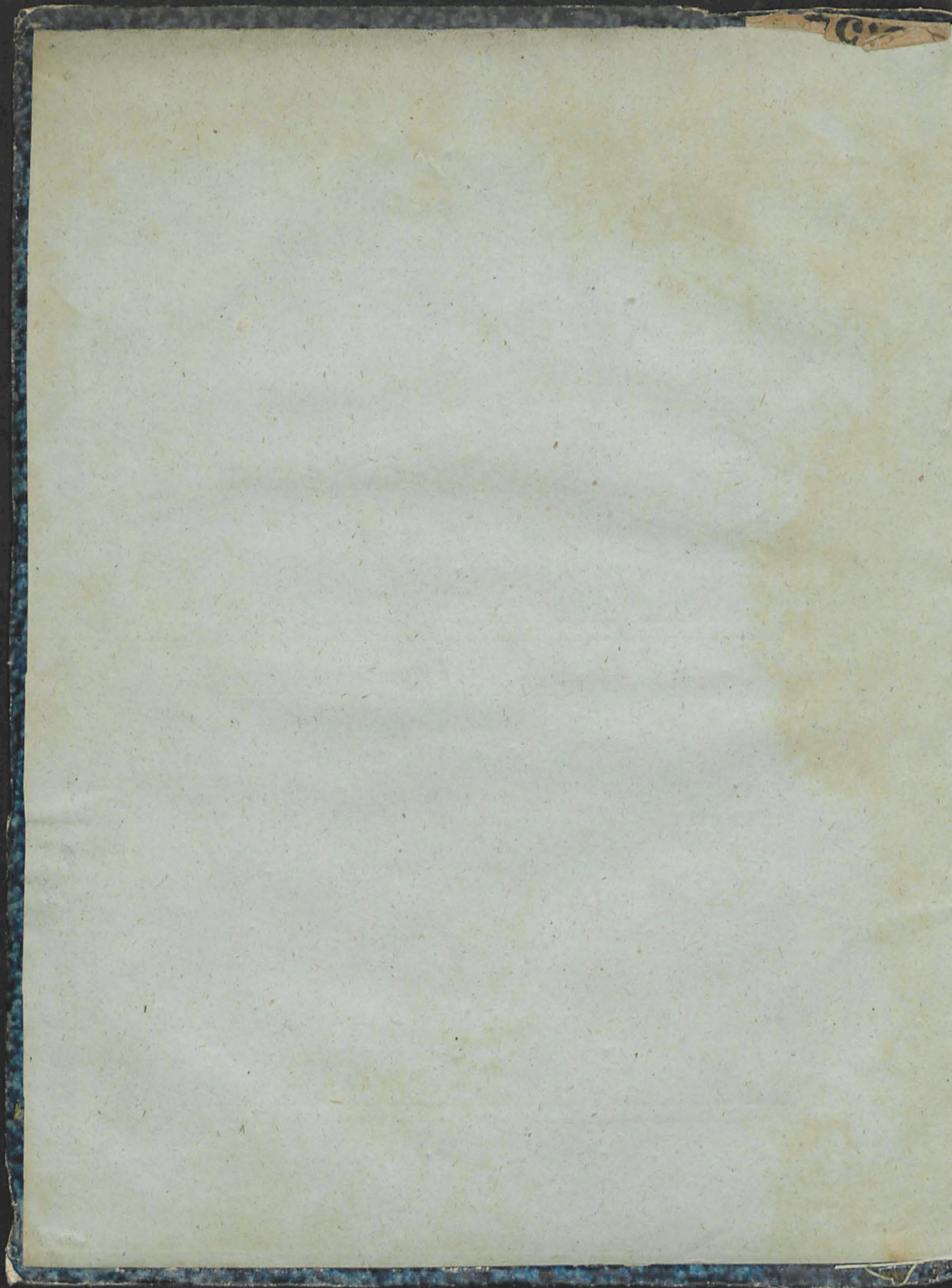
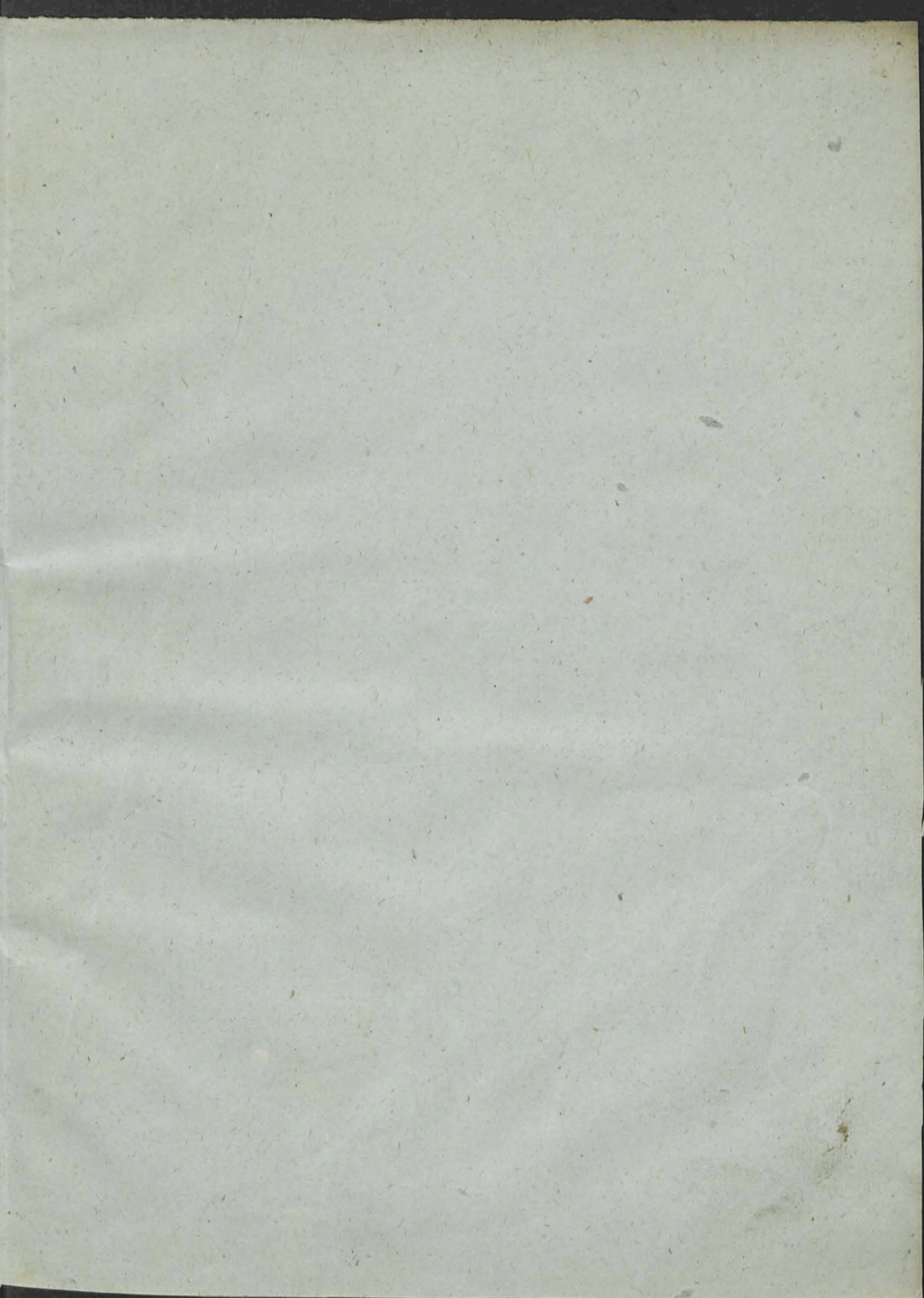

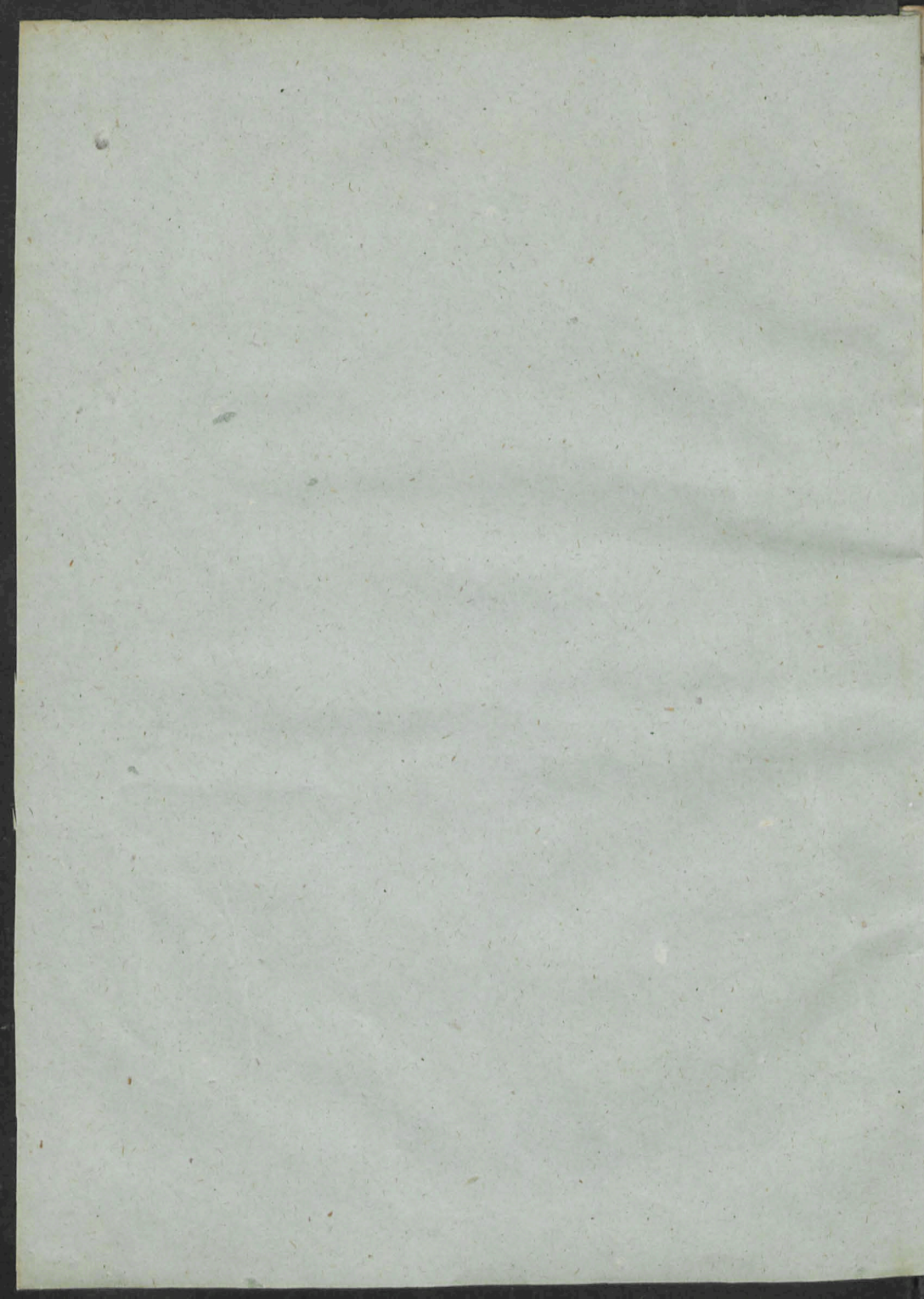
BIBLIOTEKA

Zakl. Nar. im. Ossolińskich

XVI 3648

ORATIO
IN NATALEM

Christi Seruatoris nostri
HABITA INGOLSTADII IN
æde D. Virginis Mariæ coram celebri &
frequenti Academiæ conuentu à
M. Ioachimo Rodolpho.

*Accesserunt in commendationem tam Orationis,
quàm Oratoris doctorum aliquot uirorum elogia.*

ISAIAE IX.

Paruulus natus est nobis, et filius datus est nobis etc.

Ingolstadij Alexander & Samuel Vueyfs
senhornij excudebant.

Anno Domini M. D. LXV.

*Exendo ac Doctiss. viro D. Martino Gerstmaño
F V D Custodi et Canonico Vuranislauicensi
Domino suo plurimū obseruando. Auctor & F*

IN M. IOACHIMI RODOL-
phi orationem de Natali Christi Viti
Jacobæi Poëtæ Cæsarei, & Pro-
fessoris Poëtices Ingol-
stadij Epigram-
ma.

Læta celebramus nati dñm tempora Christi,
Quo DEVS assumpto est corpore factus ho-
Tu quoq; nascenti puero solemnia defers (mo:
Munera, facunda quem gravitate colis.

Quemq; redemptorem dignis Ioachime celebras
Laudibus, ingenij pro pietate tui.

Dignum equidem tali prestas etate laborem,

Digna tuis studijs & sacra verba facis.

His Mecænatum tibi demulcere fauorem,

Et votis poteris consuluisse tuis.

Macte animo merces etenim te digna manebit,

Quam tandem merita non sine laude feres.

REVE-

REVERENDISS.

PRÆSVLI, AC AMPLISSIMO

Principi Domino, Domino Casparo à
Logaw, Episcopo Vuratislaviensi, Sacræ
Romanæ Cæsareæ Maiestatis supremo
per vtramq; Silesiam Capitaneo etc. Prin-
cipi, & Domino suo clementissimo,

S. P. & foelix inchoati noui
anni auspiciam precatur.

VOTIES RECOR-

dor, Reuerendissime Præsul,
ac amplissime Princeps (fa-
cio autem hoc sæpissime) tuæ
singularis clementiæ, & maxi-
morum beneficiorum, quibus à

Reuerendiss. Cel. T. superiori anno, dum aliquandiu
certis de causis consensu Reuerendiss. ac Illustrissimi
Archiepiscopi Salisburgensis, clementissimi studio-
rum meorum Meccœnatis in patria commorarer, sin
affectus, non possum non uehementer gaudere, me Re-
uerendissime Cel. T. aliquantulum innotuisse, ac merito

A 2 etiam

etiã gratulari communi patrie nostrae, quae praeceteris hanc foelicitatem à Deo Opt. Max. his turbulentis temporibus necessariam consecuta est, ut uiros in omni disciplinarum genere excellentes, longo rerum usu peritos, ac in uerae Catholicae religionis cultu pientissimos foueret, quales inter caeteros mihi occurrunt primo nunquam sine obseruantia memorandus Reuerendus, ac Doctissimi. D. Ioannes Cyrius, Abbas S. Vincentij, Caesareae Maestatis Consiliarius, deinde D. Eustachius à Knobelstorff uir generis nobilitate praecclarus, et eruditione praestantissimus, D. Sebastianus Schleupnerus theologus insignis, ac D. Martinus Gerstmannus Iureconsultus percelebris, Canonici Vuratislauenses, uiri certe magno praeconio digni, uel quos modo nominauit, uel nominandos reliquit, quorum laudes celebrare huius non est instituti: inter quos Reuerendissima Cel. T. tanquam sydus quoddam fulgidum emicat, & commissum sibi ouile uigilanter regit. Gratulor igitur denuo communi patrie nostrae, quae talem habeat reipub. gubernatorem. Rarum enim est, minusque forsitan quam rebus publicis expedit, usitatum, Principes ea studia attingere, quibus Reuerendiss. Cel. T. mirifice perpolitam praedicant oes. Nam ut de me saltem aliquod adferam exemplum, cum nulla fere uideretur spes melioris fortunae, qua inceptis studiorum meorum rationibus succurrere

currere possem, hinc subito eximia benignitas Reue-
rendissime Cel. T. effulsit, quæ sola pristinum illum
amorem erga ingenuas artes non solum fouit, sed ad-
auxit etiam plurimum, animumq; mihi addidit, et calcar
non mediocre, ut statuerim honestissima mea studia, non
solum non deserere unquam, sed ardentissimis etiam uotis,
summaq; diligentia, ac fide, ut coeperam, prosequi, adeo,
ut bene tunc mecum agi sim iudicaturus, si uitam in stu-
dijs finiero. Fui itaq; e patria eo potissimum consilio euo-
catus, ut Italiam peterem, & eius gentis, quæ S. Impe-
rio nomen dedit, mores, linguam, ac terras cognosce-
rem, uerum nescio quo fato impeditus hactenus in hac
celebri Academia Ingolstadiensi substiti, in qua ut
meorum studiorum specimen aliquod darem, hanc Ora-
tionem hic in Basilica B. Mariæ uirginis à me in ma-
ximorum uirorum confesso amplissimo, & studiosorum
frequentissima corona habitam, cum ab huius Aca-
demie proceribus sit approbata, & multi institerint ut
dederetur, sub nomine & patrocinio Reuerendiss. Cel.
T. edendam curauit, non ut doctrinam meam, uel erudi-
tionem (quam certe nullam, uel exiguam in me esse com-
perio) ostentem, sed ut animi mei erga Reuerendiss.
Cel. T. testari possem propensionem, & gratitudinem,
Mola quippe litat falsa, qui thus non habent. Tanta au-
tem magnitudo meritorum est, quibus à Reuerendiss.

Cel. T. affectus sum, ut nulla gratiarum actione, uel
minimam eorum partem me assequi, & æquare posse ui-
deam, ne tamen prorsus nullas gratias agam, pro singu-
lari patrocinio, & uoluntate egregia erga me tantis
nunc ago, quantas uel debet is, qui se summis maximisque
beneficijs à tam Illustri, & multis dotibus clarissimo
Præsule præter omne suum meritum affectus, atque cu-
mulatus esse libenter agnoscit, & magna etiam cum uo-
luptate, et laude apud externos prædicat, ac profitetur.
Porro quam de me spem, atque expectationem iam pri-
dem concepit, seu potius conceptam alit atque fouet,
eane Reuerendissimam Cel. T. fallat, pro ut debeo,
enitar. Non dubito etiam Cel. T. Reuerendissimam
pro sua auctoritate daturam operam, ut clementer, &
benigne adiutus illius beneficijs, quibus nec meritis
nec tale expectans à Reuerendissima Celsitud. T.
sum ornatus, ea posthac etiam secure sentire, ac gra-
tiose citra aliorum inuidiam excipere possim, studiaque
mea tali beneuolentia ac liberalitatis genere à Re-
uerendissima Celsitud. T. affecta, atque ornata ad fi-
nem aliquando tum mihi utilem, tum patriæ cognat-
isque, & amicis gratum deducere queam. Ego qui-
dem honestissimos, atque pulcherrimos conatus meos in
litteris, qui profecta non aliam ob causam, quam ut
Dei

Dei gloria aliquando per me in Ecclesia propaga-
ri possit, suscipiuntur, non postremam adeo, ut dixi,
spem post Deum Opt: Max: in Reuerendissima
Celsitud. T. repositam, atq; collatam habeo, nec est
quoq; alius, quem quidem ego sciam, sub cuius præs-
idio quorundam maleuolorum, atq; iniquorum iniurias
euadere, & ulcisci liceat. Ad extremum uehemen-
ter etiã atq; etiã oro, ut chartaceum hoc munu-
sculum, leuidense illud sanè, sed ab animo Reueren-
dissimæ Celsitudini T. deditissimo profectum, non
grauatè à me accipiat, sed ea beneuolentia, qua olim
Xerxes Persarum Rex pauillum aquæ à colono
subdito suo oblatæ. Illud enim si Reuerendissimæ
Celsitud. T. non prorsus displicere, & ingratum
fensero, curabo ut (Deo dante) olim his maiora,
& Reuerendissimæ Celsitud. T. nomine digniora in
lucem proferre possim, modò interim Reuerendis-
sima Celsitud. T. me in fide, defensione, tutela, ac
patrocinio, in quod me nihil huiusmodi prius meritum,
recepit, perpetuò retinere non dedignetur, meq; ab ini-
quorū telis, & insidijs tutum nõ illibenter præstet: quod
quidem quo pacto fieri debeat Celsi. T. Reuerendiss.
prudentiæ iudicandum relinquo. Zoilos autem nostros
ex imperitia, iniquitate, mendacio totos compositos,
quibus

quibus ut uerè comicus ait, nil rectum uidetur, nisi quod
 ipsi faciunt, quibz, ut in salutari doctrina legitur,
 Το κάεφϞ Το ἐμ Τῶ ὀφθαλμῶ ἄδελφοῦ σου βλέπουσι, τῆρδε δοκοῦ
 τῆρ ἐρ τῶ ἰδ' ἰω ὀφθαλμῶ οὐ κατανοῶσι, si nos laceffere iniurijs
 non desistant, suis aliquando coloribus, quoad per æqui-
 tatem licebit, pulchrè depingemus, præsertim quòd eos
 non pudeat coràm in os Iudæ osculum usurpare, clam
 uero in circulis suorum ueneno conuiciorum perfidiose
 aspergere, more illorum, qui, ut uetus est adagium, al-
 tera manu caput scabuñt, altera manu malam feriunt.
 Deus pater cœlestis Reuerendis. Cel. T. afflictis
 rebus Ecclesie, & Reipub. Christianæ perquam diu-
 tissimè, & foelicissimè superstitem conseruet. Datum
 Ingolstadij Anno Christi M. D. LXV. sede-
 cimo Calend. Febr. quod die C. Cæsar Octauius à Se-
 natu, & populo Romano Imperator AVGV-
 STVS appellatus est.

Reuerendis. Cel. T.

subditissimus

clientulus

M. Ioachimus Rodolphus.

GEOR.

GEORGIUS

THEANDER SS. THEOLO-
giæ Doctor, Academiae Ingolstadiensis
Procancellarius, & ordinarius Professor præstanti
eruditione, ac summis animi dotibus prædito

D. Ioachimo Rodolpho bonarum artium

Magistro, & sacrarum literarum

studio, S. D.

OLENT REGES, ET

Principes liberorum suorum natali-
cia regalibus conuiujs, ludis Cir-
censibus, spectaculis publicis, gym-
nicis certaminibus celebrare, toni-
truis etiã, quæ Bombardis cient, gaudium suum
publicè testantes. Quid autem nobis Christianis hoc
sacratissimi partus tempore faciendum est, doctissi-
me Ioachime: qui natalem agimus non terreni ali-
cuius hominis, sed summi, & æterni Dei, simul & uir-
ginis filij, redemptoris nostri IESV Christi. Cele-
bramus sacratissimam festiuitatem, in qua redempto-
ri suo laudes, & præconia per uniuersum orbem san-
cta reddit Ecclesia. Celebramus noctem illam sacri
partus consciã, nouis fulgoribus illustratã, & omni
luce clariorem, de qua propheticè dixit scriptura, &

B canit

canit Ecclesia, Dùm medium silentium tenerent omnia, & nox in suo cursu iter perageret, omnipotens sermo tuus Domine à regalibus sedibus uenit. Itaq̃ cum ex prisco more, & longa uetustatis consuetudine pie, ac religiose hactenus obseruatum sit in hac illustri Academia nostra, ut corā doctissimis uiris paulò pluribus de sancta, uenerandaq̃ huius sanctissimi diei leticia differeretur, uisum est maioribus, & scholę proceribus, ut hæc declamandi, differendiq̃ prouincia tibi Ioachime præ cæteris demandaretur, tum quòd sacrarum literarum sis studiosissimus, & quidquid reliquum est ætatis, totum id sacrosanctæ Theologiæ studio consecraueris, tum quòd singulari dicendi facultate egregiè sis præditus. Nam etiã si pueri IESV natiuitas tam in hoc loco, & templo augustissimo, quàm alibi sæpissimè magnis celebrata sit præconijs, & dignissimis elogijs decantata, tum per optimos Ecclesiastas, tum per doctissimos uiros, & excellentes oratores, & ea, quæ in ipsa contigerunt, omnia tantam præ se ferant generositatem, tantis turgeant mysterijs, ut nulla hominum lingua ijs explicandis par esse possit, nulla humana eloquentia rei magnitudinem possit æquare dicendo, industriæ tamen tuæ, & facundiæ, qua maximè præstas, nec rei ipsius immensitas, nec tot doctissimorum uirorum, atq̃ clarissimorum oratorum, qui idem hoc argumentum copiosissimè, amplissimeq̃ ante te tractarunt, eloquentia omnem ademerunt dicendi copiam, nec ità te ad Harpocratem relegarunt, ut non plurima
adhuc,

adhuc maximaq̄ in medio reliquerint, de quibus & tu, & pleriq̄ alij eleganter, & luculentissime differere possitis. Vt enim magna est corporum, ita ingeniorum quoq̄ dissimilitudo, atq̄ uarietas. Non est par omnium eruditio, non diligentia, atq̄ industria eadem, sed alius inuestigandi acumine, alius inueniendi solertia, alius explicandi facilitate, alius deniq̄ alia re præstat, atq̄ excellit. Quò fit, ut unus ferè quisq̄ orator aliquid peculiare, & suum, idq̄ non contemnendum ex suo isto eruditionis penu depromat, atq̄ in medium adferat, neq̄ facile duo aliqui inter se ita modis omnibus consentiant, ut carere alterutro uelis, unde fit etiã, ut cum plures eandem tractent, & explicent materiam, eundem tamen finem non spectent, aut scopum sibi proponant. Quare etsi maximi, excellentisq̄ eruditionis uiri de stupenda pueri IESV natiuitate sapissimè hoc in loco, & doctè, & copiosè ante te dixerunt, aded tamen immensa est, & ineffabilis, aded omnem carnis cogitationem, & rationem exuperat, & angelis & hominibus incompræhensibilis est filij Dei incarnatio, ut nullis unquam seculis satis dignè uel euchi laudibus, uel tractari uerbis possit, & semper relictum sit posterioribus, quod priores aut parcius attigerunt, aut intactum omninò reliquerunt. Nec est etiã, quòd laborem istum tuum inutilem, & superuacaneum putes, aut Momi, quorum iam plena sunt omnia, quicq̄ uel rectissime dicta, factaq̄

calumniari non uerentur, odiosa Crambres recoctæ
adpellatione, tanquàm ignominia quadam notent.
Non est hæc Crambe, aut, ut sit, certè ità recocta non
est, quin gratissima sit palato etiàm fastidiosissimo,
delicatissimóq;. Etenim si cibum eundem aliter, atq;
aliter coctum à conuiuatoribus etiàm lautissimis, de-
licatissimisque apponi sæpius citra repræhensionem
uidemus, quòd illa condimentorum uarietas, & co-
quendi industria non fastidium tantum leuat, sed &
laudem mereri quandam uidetur, qui tandem fieri
posset, ut de materia eadem modò hac, modò illa uerò
borum, sententiarumq; accessione, ac uarietate quasi
condita differens beneuolum offenderet, aut tædio
afficeret auditorem. Quare loco Crambes sæpius re-
petitæ illud Platonis non immeritò obrectatoribus
obijcere possumus. Ter & quater, quod est pulchrum.
Quod enim per se præclarum, id uel decies repetitum
(ut inquit Horatius) placere solet. Porro, iàm quod
ad orationem tuam spectat, principio ea sermonis
perspicuitate ineffabilis illius natiuitatis historiam re-
texisti, ac deinceps quid ex ea nobis discendū, quidq;
ex pueri IESV incarnatione diuinitus nobis sit do-
natum, ea uerborum copia, & sententiarum grauitate
explicasti, ut auditores omnes, quotquot aderant,
in summam raperentur admirationem, & præclaras
ingenij tui dotes, maximamq; illā dicendi energiam
plenis (quod aiunt) buccis admodum commendare-
rent. Et ego profectò (longè absit omnis adulandi
suspicio) quid potissimum in hac tuâ oratione lau-
dem,

dem, uix dicere queo. Nam si dictionis castitatem,
elegantiamq̄ spectro, eam reperio, quæ cum Cicero-
niana aliquo modo conferri possit. Si rerum gestarum
historiam requiro, non inferior mihi Salustio
historico illo satis laudato uideris. Si sacrarum pro-
funda literarum mysteria peruestigo, ea uideo abs te
tractari arcana, & stupendæ huius natiuitatis sacratis-
sima cõsilia, quæ uix à summis illis, & maximis Theo-
logis satis pro rei ipsius dignitate tractari queant, &
explicari. Quid uerò dicam de doctrine puritate: quæ
ab omni hæreseos suspicione quàm remotissimè ab-
est, adeo, ut tota oratio tua nihil habeat omnino, nisi
quod pium sit, sincere, apertum, perspicuum, nullis
uerborum inuolucris tectum, ac per omnia deniq̄
Catholicæ ueritati consentaneum, quicquid tandem
osores, inuidiæ magis stimulis, quàm ueritatis studio
acti obstrepant. Verum enim uerò cum hæc omnia in
te maximi sint facienda, & summam mereantur lau-
dem, & ob hoc orationem tuam mirum in modum
commendent, exornent, & reddant admodum illu-
strem, non minus tamen iucunda fuit, & grata mira-
bilis illa uocis tuæ, pronuntiationisq̄ uis, & energia,
quæ profectò ita adfecit, ita permouit omnes, ac eius-
modi reliquit in animis auditorum aculeos, ut uerè
Periclis illius facundissimi oratoris suadelã, & melle
dulciorem leporem in labijs tuis sessitare crediderim.
Tantum scilicet momenti habet apta pronuntiatio,
& conueniens corporis motus. Huic Demosthenes
primas dedisse partes dicitur, cum rogaretur, quid in

dicendo esset primum, huic secundas, huic tertias. Hic interrogatus (ait Quintilianus) quid esset in toto dicendi opere summum, pronuntiatio ni palmam dedit, idque haud immerito. Cuncta enim totius eloquentiae ornamenta in pronuntiatione esse reposita testantur omnes, qui de hac arte scripserunt, tam Graeci, quam Latini. Quid enim occulta, & commodae inuentiones? quid concinnae uerborum elocutiones? quid partium causae, & artificiosae dispositiones? quid denique diligens memoria sine pronuntiatione ualere? Actio in dicendo una dominatur, sine qua summus orator in oratorum numero esse nullo modo potest, mediocris uero hac una instructus summos saepe superare potest: id quod multis tam Graecorum, quam Latinorum exemplis demonstrari, ac perspicuum fieri posset. Sed sufficiat nobis in praesentia unicus ille Aeschines Atheniensium orator clarissimus. Hic cum relictis Athenis Rhodi exularet, & ibi ciuitatis illius rogatu suam prius in Ctesiphontem, deinde Demosthenis pro eodem orationem clarissima, & suauissima uoce recitasset, admirantibus cunctis utriusque columinis eloquentiam, sed aliquantulum magis Demosthenis, quid si (inquit) ipsum audissetis, uel (quemadmodum D. Hieronymus noster refert) quid si ipsam bestiam uerba sua resonantem audiuissetis? Haud secus iam mihi de tua Ioachime oratione dicere licet, aut iudicare, quae cum abs te suauissima, clarissimaque uoce, & decenti

& decenti corporis gestu recitaretur, tantum profectò adfecit, tantumq̃ me commouit, ut etiãnum uox illa tua dulcis sonet in auribus meis. Hoc breuiter meum est de hac tua declamatione iudicium, cui si quid tribuendum censes, par quoq̃ fuerit, ut consilium meum de eadem edenda non spernas. Efficies haud dubiè, si orationem istam tuam, quæ non minus pia est, quàm docta, & omnibus Rhetorum flosculis exornata, typis excudendam curaueris, ac in publicum prouolare, ut omnes singularem tuum in optimas quasq̃ disciplinas amorem, comprimis uerò in sacrosanctæ Theologiæ studio progressum non mediocrem clariss. perspiciant. Nec deerunt Typographi, & quidem elegantissimis typis instructi, inter quos excellunt ornatissimi, & humanissimi uiri DD. Alexander, & Samuel Vuyssenhornij fratres germani, librarij nostri, qui haudquaquam (ut reor) suam tibi operam in hac re multis profutura deo negabunt. Neq̃ uerò hominum iudicia tibi erunt pertimescenda. Nã cum oratio sit elegans, pia etiã, & Catholica, hisq̃ calamitosis temporibus adprimè utilis, nemo, doctus presertim, & bonus quicquam in ea Theonino dente arrodere audebit. Et ut Zoili quidam, qui uel in Veneris cingulo inueniunt quod repræhendant, genuino (quod aiunt) mordeant, magis tamen considerandum est, quod non minus uerè, quàm præclare à quodam dictum est,

Cum rectè uiuas, ne cures uerba malorum.

Arbitrij nostri non est, quid quisq̃ loquatur.

Et si enim prima hæc ingenij tui foetura est, eiusmodi
tamen reuera est, quæ plurimam meretur laudem,
aded, ut in magnam erigamur spem longè fore ma-
turiore fetus, absolutiore scq, quos suo tempore no-
bis, imò potius Ecclesiæ Christi in lucem, Deo Opti-
mo Maximo uires, simul & uitam subministrante,
cum ingenti nominis tui gloria es editurus. Itaq; ma-
cte uirtute, pergas, moneo, & sacratoria illa studia tua
bonis auibus cœpta prosequere, continua, ut ijs tan-
dem absolutis, & feliciter ad optatum finem perdu-
ctis merita laborum tuorum præmia consequare, ea
inquam, quæ nullis unquam seculis sint interitura.
Rectè ualebis doctissime Ioachime, & hanc meam
qualem cunq; opellam, paternæ admonitionis ergo à
candido & sincero animo profectam boni, æquiq;
facias, postremo etiã DEVM Opt: Max: precor,
ut huius ineuntis anni auspicio felicissimè
fruare. Ingolstadij Nonis Ianuarij,
Anni à Christi Seruatoris no-
stri natalibus 1565.

AD

ORATIO
DE NATIVITA=
TE CHRISTI SERVATORIS
nostri,habita Ingolstadij in celebri,& fre-
quenti Academiae conuentu, à M.
Ioachimo Rodolpho.

ETVS, ET LAV-
dabilis cōsuetudo huc-
usq; obtinuit, Magni-
fice D. Rector, Illustres
Comites, Generosi Ba-
rones, Reuerendi, Cla-
rissimi, atq; ornatissimi viri, auditores
humanissimi, vetus, inquam, hucusq; con-
suetudo obtinuit, vt in celebrioribus anni
festis, quibus Ecclesia memorabilium re-
rum memoriam nobis ob oculos ponit,
declamatiunculæ quædam, & paræneses à
C bonarum

bonarum artium, vel sacrarum literarum
studiosis, cum exercitij, tum honoris ergo
ex hoc loco habeantur, id quod Illustriss.
ac Potentissimus Princeps, & Dominus
Dñs Albertus, Comes Palatinus Rheni,
vtriusq; Bauarię Dux etc. maturo consilio
perpendens, & Musis (quas in hac celeberrima
Ingolstadien. Academia liberalis. ac
clementer fouet) optimè consultū cupiens
in noua huius inclytę vniuersitatis statutorum
reformatione sanciri curauit, &
obseruari iussit. Cùm itaq; inclytū Theologorum
collegium pro ratione huius celeberrimi festi id oneris mihi licet indigno
imposuerit, meq; aliquantulum ingenioli mei vires tentare iusserit, iniquissimum
fore iudicavi, si seniorum meorum iussui, præsertim hac in re refragarer,
cùm etiã religiosa huius diei deuotio (quam quemlibet syncerum & pium
Christianum adferre decet) plurimum hortari,

hortari, ac submonere videatur. Sed DE-
VS bone, q̄ difficilem, arduam, planeq;
viribus meis maiorem, & quasi stupen-
dam suscepi prouinciam, quàm latus di-
cendi campus se aperit, quot mysteria,
quot miracula, quot sacramenta sese no-
bis offerunt. laboriosissima est hæc mihi
præsertim homini parùm exercitato, &
in tantis sacrarum literarum studijs vul-
gariter instituto ipsius argumenti deli-
beratio. Non enim ambigere debeo,
quin hic sacer locus, hoc sacratissimum
festum, hic conuentus omnium laudatif-
simus, & celeberrimus orationem re-
quirant non puerilem, inanem, aut mo-
lestam, sed elegantem, iucundam, elabo-
ratam. Vtcunq; tamen res se habeat, mi-
hi benè functus officio meo videbor,
si meæ obedientiæ studium declarem,
quando iussus hanc subire cogor prouin-
ciam, quamuis indignus, & inexercitatus,

C ij si hodie

si hodie omnes cogitationes meas, in re-
bus tantum diuinis, iisdemq; quò ad eius
fieri poterit, occultissimis hahuero. Inter
mittam igitur studiosè aliarum rerum sol-
licitudinem, & exquisitissimorum ver-
borum curam, vt animi cogitationes tan-
tum ad Christum hoc tempore editum,
vel ad virginem puerperam illam, ma-
tremq; integerrimam redeant. Vos inte-
rim spero libentiùs audituros oratiuncu-
lam meam, atq; hanc operam vobis non
ingratam futuram, cum in ea permaneatis
sententia, vt nos existimetis non in his
solum, quæ ad corpus hæc, vitamq; hæc
caducam pertinent, conquirendis, verum
etiàm in sacratis. natiuitatis Christi con-
templatione tempus & curam ponere de-
bere. Quod certè Academicus nunq̃ fecit
Plato, neq; Athenièñ. Demosthenes, neq;
Cicero licet copiosissimus orator, neq; in-
credibilis, vel diuinæ potius eloquentiæ
Theo-

Theophrastus, nec deniq; vllus quantum-
uis clarissimus pace belloq; præstitit. Pro-
inde nõ grauiissimi Platonis Gorgiã nar-
raturus sum, non Goliæ gigantis necem,
non pertinacissimi calamitatem Pharão-
nis, non varios magni Herculis labores,
non fortissimi Themistoclis pugnas, non
diuturna truculenti Hannibalis bella, non
magna Caij Cæsaris, atq; Pompeij prælia,
palmas & triumphos, sed de desiderati
Saluatoris, de promissi, & nunc exhibiti
Messiæ nostri natiuitate, & incarnatione:
cuius vtilitas, non humana potest indagari
ratione, nedum lingua vtcunq; propheti-
ca, vel angelica quoq; enarrari. Placet igitur
citra longiorem verborum circuitio-
nem propius accedere, ac rem ipsam ag-
gredi, præsertim cum vos ad audiendum
videam promptissimos. Pax igitur (vt in-
de exordiar) per vniuersum terrarum or-
bem erat diffusa: Cæsarq; Octavianus, co-
gnomento

gnomento Augustus decretum dederat,
vt omnes in toto mundo homines sua da-
rent nomina in tabulis describenda, vt sci-
licet ciues se esse profiterentur, vnusquisq;
in sua ciuitate. Nosse enim desiderabat,
quot prouincias, quot ciuitates, quotq;
homines mundus vndiq; contineret. Qua-
re voluit tantus imperator, ut ad oppidum
quisq; (vnde videlicet originem traxerat)
sefe conferret, ibiq; denarium argenteum
præsidi prouinciæ traditurus, se prorsus
Romano imperio subiectum esse profi-
teretur. Intelligitis auditores Octauia-
num Cæsarem fuisse non immeritò co-
gnominatum Augustum, velutq; augu-
rio consecratum patriæ patrem. Omni-
bus etenim imperauit totius ferè mundi
nationibus. Intelligitis etiàm quæ fuerint
tempora, ea nempe quibus pace popu-
lus vndiq; perfruebatur. Cùm enim po-
pulus Romanus sua potentia, & fortissi-
morum

morum consulum, præsertim tandem
Cneij Pompeij, Iulij Cæsaris auspicio, ac
authoritate victrices Aquilas etiã in
remotissimis tam Orientis quàm Occi-
dentis regionibus collocasset, iamq; vi-
rili robore florens ipsum quoq; popu-
lum Iudaicum à Deo electum, spoliato
templo, tetrachis, præsidibus, colonijs eò
deductis subiugasset, tandem rebus glo-
riosissimè peractis, paceq; toti orbi red-
dita Octavianus Augustus perpetuus di-
ctator publico patrum, & populi Roma-
ni consensu proclamatus Iani bifrontis
templum longo tempore iam apertum
Romæ gentilicio more reclusit. Hæc
autem non casu, Epicureorum more,
sed singulari, & arcano DEI consilio
euenisse negari nec debet, nec potest. Nam
prout nos sacræ literæ, & prophetica te-
stimonia docent, quatuor tantum Monar-
chias durante mundo futuras prædictum
est,

est, quarum quarta hæc, & vltima subactis
Græcis ad Romanos eo tempore transla-
ta est. Sanè syderum influxus, & valdè mi-
rifica, ac singularis cœlestium corporum
dispositio, & motus in trigono Zodiaci
aqueo hanc insignem mutationem, inusi-
tatamq; nouitatem euidenter portendisse,
ac designasse astronomica supputatiō-
ne demonstrari potest. Vt taceam de pro-
phetia Iacòb Patriarche dicentis, Non au-
feretur sceptrum de Iudà & dux de femore
eius, donec veniat qui mittendus est, et ipse
erit expectatio gentium. Quod quidem
non exiguū ad pertinaces Iudæorum cer-
uices infringendas argumentū puto. Sub
hac igitur Monarchia rebus tandem com-
positis Messias ille noster pacis author &
conseruator nasci voluit, vt vel ob id Ro-
manum imperium nō immeritò Sacrum
appellari soleat. Quid verò pacis nomine,
aut dulcius aut amabilius dici potest? Si
longius

longius aliquantulum digredi liceret, hortarer profectò vos, vt animos vestros ad maris, ad aëris, vel ad aliarum rerum tranquillitatem dirigeretis, vt deniq; pacis excellentissimam esse conditionem depræhenderetis: sed rem ipsam potius prosequor. Cùm igitur Iosèph Mariæ virginis integerrimæ coniunx intellexisset Romani imperatoris promulgatam legem, libenter ipse, vt decuit, ad oppidulū, quod Bethlehèm nominarūt, sese contulit: perpendit vir sanctissimus hæud dubiè hoc aduentasse tempus, quo erat vxor eius paritura: noluit igitur coniugem suam, imò DEI ipsius mirificū thesaurum cuiquàm committere, sed eam ipse potius attentissima cura, eximio studio, suaq; singulari opera custodire. Eò igitur duxit eam secum, quò se properanter confererat, neq; solus iuit, sed comites habuit adiunctos admodum festiuos, bouem videlicet, & asinum,

num. En famulos. En pedissequas. Coeli
imperatrix, angelorū domina, coelitem
regina, virgo perpetua, casta, inuiolata,
virgo (inquam) filiū DEI in vtero san-
ctissimo gestans, vestitu ornata pudico, sed
non admodum precioso, pedes incedebat,
ô mysterium tremendum, ô imitandum
nobis paupertatis exemplum, comitatur
ætate florentem coniugem maritus senio
confectus, comitatur in sacratissimæ vir-
ginis vtero coelitem, hominumq; princi-
pem, in oppidū Bethlehēm veniunt, e deſq;
multas circumeunt, diuersoriū quiescendi
causa quærunt, & quod dictu mirabile est,
adeoq; miserandum, nullum prorsus sibi
cōparare queunt. Omnia enim diuersoria
iam dudū occupata erant: tanta illuc mor-
taliū confluxerat multitudo. Ambo igitur
in humilimum quoddam diuerticu-
lum sese conferunt, & in tantam loci vili-
tatem, vt in maxima hominum multitu-
dine

dine reperiri potuerit nemo, qui hospiti-
bus tam sanctis vulgare tantum, & perexi-
guum præstitisset obsequium. Discant hic
ætatis nostræ mulieres maiore cura, vigi-
lia, & laboribus viuere: discant, vt hoc
quoq; pacto sibi, maritis, liberisq; suis an-
xiè & sollicitè inseruiant: Discant (in-
quam) superbiam omnem exuere, & hoc
exemplum virtutis in hac tanta virgine,
& matre propositum iudicent esse singu-
lare & diuinum. Sed transeamus ad cetera.
Sacrae historiæ perhibent media nocte ex
castissimæ virginis Mariæ utero Chri-
stum saluatorem esse natum, quem ipsa
mensibus nouem antea gestauerat. Dese-
ctens autem sese puerpera iam natum
mundi saluatorem puerulum accepit, eun-
demq; sine dubio amplexa est suauiter, in-
uoluit pannis, & in præsepium foenumq;
quod ad manū tunc habere potuit, locauit,
o summa admiratione dignā natiuitatem.

D ij Hic

Hic enim virgo sine omni dolore peperit eum, qui verissimus homo est, imò qui alios homines pulchritudine antecellit, qui omnium exoptatissimus perhibetur, qui quoq; DEVS potentissimus, DEVS sapientissimus creditur, qui ex nihilo condidit omnia cœlestia, terrestria, & quæ sub his continentur. Admirantur quæso hic diuites, & valdè admirentur, qui cùm optimè cognoscant exactèq; videant, quomodo IESVS Christus summi DEI filius sese abiecerit, cogitant tamen, & prospiciunt, vt eorum liberi à multis plurimi semper fiant. Hinc in eiusmodi nascuntur cubiculis, quæ tanta sunt rerum copia exornata & decorata, vt propemodum Deus ille noster ex altissimo summi DEI cacumine eò descendisse videri possit. Mox tenerrimis inuoluuntur linteolis, egregijs custodiuntur pellibus, quasi non ex abiectissima, quæ in toto hominis corpore est, materia,

materia, adeoq; in ipsissimis peccatis pro-
geniti essent. Deniq; ob eorum natales in-
gens oritur gaudium, quasi nunquam sint
morituri, vel potius ipsam iam immorta-
litate adepti. Sed nunc mihi in mentem
Thracum mos vetus venit, qui dubio pro-
cul istis sunt antepoenendi: hi enim simul
atq; rescuerunt sibi natos puerulos, eo-
rum natales deflerunt, quod existimarent
ipsum ad summam calamitatem deuenisse.
Exemplum hinc petant diuites praesertim,
vt vel me tacente negotium hoc perpen-
dant exactius, vel saltem magis pie. In hi-
storia enarranda pergo. Cum igitur puer
ille in praesepio iam recubaret omnipo-
tenti Deo, patriq; coelesti gratias egit
haud dubie immortales humilis puerpe-
ra. Senex vero Iosephus caput detexit, de-
flexit genua, manus tetendit, quonia hunc
& maximum, & optimum DEVM esse
in signi quadam constantia credidit. Acces-

ferebos, & asinus, puellum hunc in maxi-
mo honore habentes, genua enim (vt ex
Prophetis intelligitur) curuârunt, labra
admouerunt, naribusq; vt frigentem, plo-
rantemq; paruulum calefacerent, efflaue-
runt: bruta quidem fuere animalia, sed ta-
men digna, quæ literis, monumentisq;
commendentur nunquam interituris. Sed
iam memini olim me audire in hoc stabu-
lo fuisse gloriosissimam quandam ange-
lorum copiam, seu exercitum, qui Chri-
stum paruulum in profunda nocte adora-
tione digna, vel debita potius prosequeretur.
At verò pastores erant non procul ab oppido Bethlehemo, qui eadem
nocte Christo videlicet nascente, vt gregem
fideliter obseruarent suum, vigilabant.
Sed quid accidit? Angelus adijt eos
fulgore nitidus, admonuitq; eosdem, ne
extimescerent: In hæc etiã verba læta-
bundus prorupit: Annuncio vobis gau-
dium

dium magnum, quod erit omni populo,
quia natus est vobis hodiè saluator, qui
est Christus dominus in ciuitate David.
Postquàm verò pastoribus signum dedit
Angelus, eos videlicet infantem pannis
inuolutum, positumq; in præsepio inuen-
turos, eccè alia subito præstò fuit ange-
lorum cohors, quæ DEVM modò na-
tum collaudaret, hocq; pacto caneret,
Gloria in altissimis DEO, & in ter-
ra pax hominibus bonæ voluntatis.
Eccè iterum sanctissimi Angeli, sanctif-
sima cœli curia gaudet, & singulariter
gaudet, adeoq; Patri gratias agit im-
mortales. O magnum hîc, & inef-
fabile mysterium. Pastores verò cùm
audiuissent Christi natiuitatem, conti-
nuò Bethlehèm iter facere exoptârunt.
Properârunt igitur valdè: ingens enim
eos tenebat videndi Christi desiderium:
tandem

tandem (vt & nos ad alia festinemus) di-
uerticulum quoddam subiuerunt, in eoq;
puerulum inuenerūt, Mariam, eiusq; con-
iugem. Sed quanq̄ loci vilitatem, panni-
culorum humilitatē, foeniq; paucitatem,
& extremam paupertatē adesse videbant:
eiusmodi tamen viros præstiterunt se, vt
tunc natum Christum, DEVM esse cre-
derent, eundemq; singulari honore affice-
rent. Maria interim, quæ à pastoribus di-
cebantur, fidissimo pectore thesauri in-
star, custodiebat. Difficile dictu est, quan-
tam cœperit voluptatem ex fide, amore,
deuotione hominum, licet agrestium, bo-
norum tamen, & firmiter credentium.
Quis verò pastores illos non fortunatos,
non beatos iudicet? Sed liceat nobis in
commendationem horum pastorum, au-
ditores optimi, parū digredi. Primò non
dubito, quin in promptu habuerint ea, quæ
aliàs hominibus ad prorogandam vitam
expediunt,

expediunt, tametsi verò parùm adepti
erant, sufficiebat tamē illis quod haberent.
Quis igitur eos diuites fuisse non existi-
met? Te enim, licet Midam diuitijs supe-
reres, vel regnorū multitudine Alexan-
drum Magnum, animus tamen tuus non
expleretur, pauperem esse arbitrarer: è
contrario verò diuitem, si animus esset
modicis rebus saturatus. Vixerunt præte-
rea boni pastores tempore pacis, quietis,
& summæ tranquillitatis, milites non me-
tuebant aliàs truculentissimos, neq; fo-
rum, quod plerumq; strepitu, rixis, & cla-
moribus refertissimum est. De bona cor-
poris valetudine non est quod dicam, ne
hoc quod præcipuum est, prætermittatur:
eos videlicet à DEO sic eruditos fuisse,
sicq; illuminatos, vt nemo facile ambigere
debeat, quin fide eximia, quin charitate
summa, quin spe virtutum omnium præ-
stantissima, & optima floruerint. Quid
E igitur

igitur admirabilius esse potest, quàm eos
qui vitam semper egerunt à politioribus
literis, & à doctis hominibus remotissi-
mam, hunc puerum recens natum, frigen-
tem, trementem, & plorantem, inq; sta-
bulo tam fætido recumbentem **DEVM**
esse, totiusq; mundi redemptorem, salua-
toremq; sine vlla hæsitacione constanter
credere. & illum ipsum eo honore, qui soli
DEO tribuendus est, libera voluntate pro-
sequi. spem quoq; omnem futuræ salutis
in illo ponere. ô coelites, quantum spe-
ctaculum, quanta delectatio, quanta lati-
tia, quanta pastorum foelicitas. Et hæc
quidem breuissimis de gloriosissima Chri-
sti seruatoris natiuitate historicè recense-
re volui, non quòd cuiquàm hæc ignota
putem, sed vt magis perpendenda in me-
moriã reuocarem. Porro cùm omnia
quæ scripta sunt in nostram doctrinam
scripta

Scripta sint, nec nudam fidem historiæ adhibere sufficiat, vt igitur gratitudinis & memoriæ ergo causas huius saluberrimæ natiuitatis inquiramus, eiusq; vsum, ac effectum nobis applicemus, paucis in eo quod superest, me expediam. Celebrat igitur hodiè sanctissima mater Ecclesia Catholica non sine debita solennitate, & deuotione hunc diem, & hunc natalem, quo Christus Saluator noster assumpta carne ex Maria virgine natus in Bethlehèm oppido (vt audistis) in lucem prodijt. Subsistamus hîc quæso auditores, & paulò altiùs eius rei mysteria contem-plemur. Nàm si non temerè à veteribus traditum est, omina quædam inesse nominibus, apparet sanè hîc, non sine singulari DEI consilio, hoc nomen huic oppidulo fuisse impositum, vt & Messia nomen infantulo nato, Bethlehèm siquidem Hæbreorum lingua

domum & receptaculum panis significat,
& verè sanè, cùm verus ille panis, qui de
coelo descendit, ibi nasci, licet in summa
paupertate, voluerit, exemplum eo pacto
proponens Catholicę Ecclesię sponsę suę,
quę & nunc, & quò ad hic mundus dura-
bit, quantumuis abiecta, & quassata appa-
reat, veruntamen illum panem fouebit,
eoq; semper sustentabitur, vt verissimè
spiritus sanctus per os Prophetę dixisse
videatur, Et tu Bethlehèm terra Iudà,
nequaquàm minima es in principibus Iu-
dà, ex te enim exiet dux, qui regat popu-
lum meū Israël. In hoc igitur oppido Mes-
sias ille noster, id est, inunctus regalis salua-
tor nasci voluit, Messias inq; ille summi
tonantis filius, consubstantialis patri, vt in
symbolo Nicæno canitur, qui fuerat an-
tequàm mater, imò totus hic orbis condi-
tus esset, hic inquã humanas misérias subi-
re, è virgine, dictu mirabile, nasci voluit,
& sic,

& sic, prout hymnus sonat, Quem terra,
pontus, æthera colūt, adorant, prædicant,
trinam regentem machinam claustrum
Mariæ baiulat etc. ô arcanum DEI con-
siliū, ô admiranda DEI mysteria, ver-
bum illud ineffabile Patris, quo omnia sunt
condita, quod reuelatū est Prophetis, caro
fit, lumen illud æternum, illuminans om-
nem hominem venientem in hunc mun-
dum, terreno & mortali pulueri se im-
mergit, diuina illa summi tonantis proge-
nies infinitæ potentiæ, ac bonitatis è coelo
descendens incarnatur, & humani corpo-
ris ossa induit. Et hæc quidem omnia, imò
ipsam quoq; horrendissimam mortem fi-
lius ille DEI subire voluit, non quasi quic-
quàm nostra egeret, sed vt nostri misere-
retur, nosq; opus manuum suarum demo-
nis faucibus eriperet. Cùm enim à lapsu
primi nostri parentis Adami propter di-
uini præcepti transgressionem tanta esset

ira DEI patris in peccata, vt nemo ho-
minum, nec ipse quidem Adàm, quantum
uis manu DEI formatus, imò nec ange-
li, nec vlla alia creatura eam placare pos-
set, quin omnes homines æternæ damna-
tioni subijcerentur, adeò vt multis seculis
ipsi quoq; Prophetæ, & Patriarchæ, qui
in DEI misericordia, & vera fiducia de-
cesserant, in limbo clamarent, ô vtinam
coelos disrumperes, ac descenderes etc. tan-
dem has erumnas, & humani generis stra-
gem filius ille DEI, ac verus Emanuël pro
sua in nos clementia respiciens, amore no-
stri virginis vterum ingressus homo na-
tus est, vt scilicet Patris sui iustam iram se-
daret, & cõculcando caput serpentis æter-
næ beatitudini nos restitueret. Cùm igitur
hac sua natiuitate verus ^{ΔΙΚΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΨΥΧΙΤΗΣ} noster
sit factus, hoc pacto patri suo cœlesti nos
reconciliârît, dæmonis faucibus eripuerit,
Chirographum mortis deleuerit, cohæ-
redes

redes regni sui, ac æternæ beatitudinis ex
mera misericordia fecerit, cumq; eius li-
uore sanati simus, vt per hũc audeamus di-
cere Abba Pater, Quis sit quęso tam faxe-
us, tam rigidi pectoris, quis tam peruersæ
ingritudinis, vt tanta DEI in nos imme-
ritos collata beneficia nõ reuerenter agno-
scat, prædicet, ac immortalī gratitudine
perpetuò reuoluat? En ipsa quoq; natura,
ipsa cœli sydera annuo suo motu perpetuã
horũ beneficiorũ, ac miraculorũ memo-
riã conseruare, ac quotannis nobis incul-
care videtur. Sol. n. luminare maximũ, ha-
ctenus à nobis in austrũ longiũs remotus,
iãm sensim nos adire pergit, & vitali suo
calore Borealia frigora tẽperãs diei quoq;
lõgiore horas efficit. Eia igitur auditores
humaniss. & nos Grates nũc oēs reddamus
Dño DEO, q̄ sua natiuitate nos liberauit à
diabolica potestate. Huic oportet, ut cana-
mus cũ angelis semper, gloria in excelsis.

Oro

Oro vos auditores, & obsecro, vt hanc natiuitatem altiùs mecum perpendatis, per eam enim iam iam Christum fratrem habemus, qui studiosorū est sapientissimus, & sapientum studiosissimus, illum qui angelis coelum, hominibusq; terram inhabitandam tradidit, illum qui ex virgine voluit mira bonitate propter nos nasci, illum qui effecit, vt cum DEO coelesti patre genus humanum miserè collapsum in gratiam rediret, illū qui nobis, vt vitia quæq; fugiamus, virtutes verò amplectamur, opitulatur: illum (inquam) qui famulos suos ad illud coeleste concilium, beatissimumq; coetum euehit. Quis quæso, iam esse potest (modò eum summa non ceperit dementia) quē gaudium non afficiat tanti natalis recordatio? quem ad honorem Christo exhibendum amor non rapiat? quem summum, & singulare beneficium eius ad gratiarum actionem non incitet?

Vtinam

Vtinam omnes ineuntis anni (quem vobis faustum ac foelicem exopto) decursum, adeoq; totius vitæ nostræ curriculum sic transigeremus, vt admirabilem redemptoris nostri natalē celebraremus, & veneraremur memoria gratissima. Vtinam cogitarem Christū in hac infantuli specie dulcissimum, & efficacissimum esse, ac rogarem eum assiduis ac continuis precibus nostris, quò afflictam suam Ecclesiam Catholicam, sacrum Romanum Imperium, et Rempub. Christianam periclitantem pro sua paterna bonitate conseruet, & à tumultibus bellicis, clandestinis dissensionibus, simulatibus, odijs, & errorum tenebris clementer liberet, ut cū extremi iudicij dies venerit, qua tota hæc mundi machina flammis est peritura, qua filius hic hominis vnicus I E S V S Christus noster saluator non, vt nunc, humilis & abiectus, sed cum maiestate & gloria

F veniens,

veniens, iudicaturus viuos & mortuos, ac
angelicæ tubæ clangore tam adhuc viuen-
tes, quàm ex hac lachrimarum valle, &
miserijs dudum exemptos ad suum tribu-
nal euocaturus, singulis pro suo merito,
bonis quidem æterni DEI omnipoten-
tis aspectum & gaudium, malis vero æter-
nas pœnas, ac damnationem tribuet, vt,
inquam, tunc à dextra huius iam nati par-
te statui, ac cum reliquo electorum coetu
ad æternam beatitudinem peruenire pos-
simus. Quod vt nobis contingat omni-
bus precor beatissimæ Trinitatis
munere, quæ benedicta
est, & erit in se-
cula.

DIXI.

AD

AD VIRTUTE,
DOCTRINAQVE PRÆSTAN-
tem virum M. Ioachimum Rodolphum,
de eius oratione in solennitatem natalis
Christi habita Anshelmi Stœ-
ckelij nobilis Tyrolensis,
pro Calendis Ianua-
rijs Elegia.

*V*nc erat à nostra Phœbi re-
gione calentis,
*A*d populi tractus orbi-
ta ducta nigri.
*A*ssper Hyperboreo uoluc-
bat ab axe pruinas

*S*armaticas *A*quilo, Sithoniasq; niues.
*A*lbescebat humus concreta grandine, canus
*R*ore Caledonio nunc ager omnis erat.
*C*anicies tristis pendebat ab arbore, dura
*L*abile sub glacie flumen habebat iter.
*I*am deërat gelidis Phœbea potentia terris,
*N*ec tepidi uolitans aura caloris erat.

Nostra Borysthenium uexabat corpora frigus,
 Sed fouit fornax hæc calefacta tamen.
 Ad summam Phœbus conscendit deniq; portam,
 Et retulit tempus frigida bruma breue,
 Excepit solis Nephelœia stella iugales,
 Ad nostros rutilos clima remisit equos.
 Verbigenæ Christi genialia festa reuexit
 Et lucem sol, qua prodijt ille puer:
 Qui patris accensam summi compefcuit iram,
 Sustulit in poenam crimina nostra sibi.
 Infanti lauit genus humanumq; cruore,
 Submersos Lethe duxit ad astra patres.
 Inflexum tristi sanauit uulnus Adami.
 Lapsu per diram uulnera facta necem.
 Purpureo maculas deleuit sanguine nostras,
 Nos sibi præualida morte redemit ope.
 Per quem sunt nobis patefacta palatia cœli,
 Qui retudit lethi spicula dura trucis.
 Qui phlegetontiaci spoliauit regna barathri,
 Eripuit domino sceptrâ timenda stygis.
 Dissulit errorum tenebras, & sabbata uerpæ,
 Et noua sacra dedit, dogmata uera dedit.
 Hic ut constimiles nostris assumpserit artus,
 Mutârit domini sidereiq; statum:
 Stelligeris lapsus laquearibus ut sit Olympi,
 Liquerit imperium, quod sine fine ualet:

Virginis integræ foetus penetrârit in aluum,
Legitima partus prodieritq; uia:
Quàm pauper fuerit, cunctos ditaret egenos,
Quàm bona multa suis reddideritq; malis:
Id tuus explicuit sacrata nuper in æde
Sermo magis uisu chare Rodolphe meo.
Cui tua displicuit gestus, rogo, gratia pulchri?
Res benè docta tibi, dictaq; uerba benè.
Fabula Threicij uatis testudine motas
Cautes, edomitas prodidit esse feras.
Ad lachrymas riguas adamantina corda mouere
Tu sermone potes, flectere dura potes.
Si quis perpendit, quàm sit puer horrida passus
Hic, quis uel rigidus non lachrymare queat?
Quis non exultet, qui fixè cogitat, ille
Christicolis ortus commoda quanta tulit?
Leticiam poterit tua sic oratio, luctum
Reddere Slesiaci laus Ioachime situs.
Hæc laudata uiris prudentibus edita luci
In multas ueniat ritè legenda manus.
Sed nunc in finem quia se deflexerit annus,
A patre sit gemino ianua pansa noui:
Eueniant tibi uota, precor, quæ pectore nutris,
Tæstabili donet prosperitate DEVS.

IN DOCTISS. D.
 MAGISTRI IOACHIMI RO-
 dolphi Silesij orationem de Natali Chri-
 sti vnici seruatoris nostri, M. Si-
 monis Schuartz Mo-
 nacen. $\Sigma\chi\epsilon\delta' \iota\alpha\sigma\mu\alpha.$

Orpore nobilior quanto mens
 (esse putatur,
 Imaq; celesti deteriora globo
 Tanto nobilior, maioreq; di-
 (gnus honore
 Censetur merito, qui sacra
 (scripta colit.

Mentēue peruolitans cœlum terrestria linquit,
 Quiq; suæ mentis quæ sit origo uidet.
 Quam qui diuitias pergunt corradere multas,
 Indulgent genio qui nimis atq; mero.
 Fluxaq; qui tantum facili meditantur auena
 Figmenta, aut carni qualia multa placent.
 Ergo tuum cunctis merito Ioachime probatur
 V. Propositum, uoluís quod sacra scripta modo.

Intentus

Intentus tantum rebus cœlestibus hæres,
Qualiter & dentur regna beata poli.
Hoc tua testatur nunc hic Oratio docta,
Exornat mista quam grauitate nitor.
Qua recitas castæ cur natus uirginis aluo,
Factus homo fuerit filius ille Dei.
Qua ratione simul nostrum possimus ad usum
Commoda natalis tanta referre, doces.
Hæc tanto tractas doctrinæ, tamq̃ profundo
Pondere uerborum, cum grauitate, fide.
Ut stupeat quisquis legat hanc, aut audiat illam,
Ac doctis soleat iure placere uiris.
Ferrens ille mihi, saxo quoq̃ durior omni
Censetur, quem non hæc tua uerba mouent.
Lector in hoc scripto, que nostræ summa salutis,
Inueniet, nostri quid sit & officij.
Gratulor ergo tuæ patriæ, Ioachime Rodolphe,
Ingenij claræ nobilitate tui.
Perge, nec incepto desistas tramite lassus,
Perge simul patriæ consuluisse tuæ.
Sic Pylij foelix uiuas in Nestoris annos,
Per te quò crescat gloria summa Deo.
Seniat auxilium nutans Ecclesia mater,
Te duce sit foelix publica resq̃ diu.
Perge tibi, generiq̃ tuo prodesse, Deoq̃
Auspice succedant prospera cuncta, Vale.

C. ij. fac. 2. uersu 14. hanc expungito,

τέλος.

8005
1800

